

Bruno Ferrero

Príbehy
pre potešenie
duše

Ilustrovala
Lenka Javorská

db

Bruno Ferrero: Príbehy pre potešenie duše
© Editrice Elledici – 10142 Torino

Preklad Štefan Sandtner SDB, Oľga Gavendová, Peter Drobný, Jana Sarňáková
Ilustrácie © Lenka Javorská 2017
Slovenské vydanie © Vydavateľstvo DON BOSCO 2017

Vydalo Vydavateľstvo DON BOSCO, Miletičova 7, 821 08 Bratislava, v roku 2017 ako svoju 551. publikáciu.

www.donbosco.sk
donbosco@donbosco.sk

Jazyková úprava Oľga Marková
Grafická úprava a sadzba Lenka Javorská

ISBN 978-80-8074-389-5

Bruno Ferrero

Príbehy pre potešenie duše

db

☺ láske

Prečo ľudia kričia

Jedného dňa položil učiteľ svojim učeníkom otázku:

„Prečo ľudia kričia, keď sú nahnevaní?“

„Kričia preto, lebo sa dajú obrať o pokoj,“ odvetil jeden z nich.

„Prečo však kričia, keď s nimi súhlasíme?“ opýtal sa učiteľ znovu.

„Nuž, kričia preto, aby sme ich počuli,“ znela odpoveď druhého učeníka.

A majster sa pýtal ďalej: „Takže sa nedá hovoriť potichu?“

Nasledovalo množstvo ďalších rozmanitých odpovedí, ale žiadna z nich učiteľa nepresvedčila.

Vtedy zvolal: „Viete, prečo kričíme na ľudí, keď sme nahnevaní? Je to preto, lebo keď sa dvaja ľudia na seba hnevajú, ich srdcia sa od seba príliš vzdialia.“

Ak sa chcú navzájom počuť, musia na seba kričať. Čím sú nahnevanejší, tým silnejšie musia kričať, aby sa počuli. Čo sa však stane, keď sa dvaja ľudia do seba zaľúbia? Nekričia, hovoria veľmi potichu. Vzdialenosť medzi nimi je veľmi malá. Niekedy sú ich srdcia tak blízko, že ani nehovoria, iba šepkajú. A keď je láska najintenzívnejšia, nemusia ani šepkať, stačí, keď sa na seba pozerajú. Ich srdcia sa vedľa dorozumieť. To sa deje medzi dvomi ľuďmi, ktorí sa ľúbia.“

Na záver učiteľ povedal: „Keď sa s niekým rozprávate, nedopustíte, aby sa vaše srdcia od seba vzdialili. Nehovorte slová, ktoré by ich mohli ešte viac oddialiť, pretože potom príde deň, keď bude vzdialenosť taká veľká, že už nenájdu cestu späť.“

Spoločný recept na riešenie všetkých hádok: Hádajte sa v tesnom objatí.

Dokonalá manželka

Mulláh Nasredin sedel v čajovni. Prišiel sa s ním trocha porozprávať jeden sused. „Chcem sa oženiť a som veľmi rozrušený. Ty si nikdy nemyslel na ženu?“

„Ale myslel. Keď som bol mladý, veľmi som po tom túžil. Chcel som si nájsť dokonalú ženu, a tak som sa vydal na cesty, až som prišiel do Damasku. Tam som sa stretol s krásnou, pôvabnou a slušnou ženou.

Bola veľmi zbožná, ale nepoznala svet. A tak som šiel ďalej, až do Isfahánu.

Tam som sa stretol so ženou, ktorá bola aj zbožná, aj svetaznalá, pekná z každej stránky, ale nevedeli sme sa porozprávať. Nakoniec som sa vybral do Káhiry.

Tam som ju konečne našiel.

Bola hlboko veriaca, pôvabná, pekná v každom ohľade, cítila sa doma vo svete i v tom, čo ho presahuje. Vedel som, že som našiel dokonalú manželku.“

Priateľ ho prerušil a spýtal sa: „Tak prečo si sa s ňou neoženil?“

„Ach,“ povedal Nasredin a pokýval hlavou, „aj ona hľadala dokonalého manžela.“

Mladý muž hľadal pomocou počítača dokonalú dievčinu: „Hľadám drobné a milé dievča, ktoré obľubuje vodné športy a spoločenské aktivity.“

Počítač mu odpovedal: „Ožen sa s tučniakom.“

Milovať znamená prijať druhého takého, aký je, s jeho inakosťou i chybami, a nie ako kópiu nejakého nášho hlúpeho sna. Dokonalý manžel je manžel, ktorý nehľadá dokonalú manželku.

Spolupráca

Muž so ženou vliekli po schodoch ťažkú skriňu. Videl ich švagor.

„Pomôžem vám,“ a chytil skriňu z jednej strany.

Po niekoľkých minútach, keď nemohli so skriňou pohnúť ani o centimeter, rozhodli sa, že si na chvíľu odpočinú.

„To je poriadna drina ťahať hore takú ťažkú skriňu!“ povedal švagor.

Manžel s manželkou sa dali do smiechu.

„My ju chceme zniesť dole!“

Priatelia si nepozerajú do očí. Pozerajú spoločne jedným smerom.

Snúbenci sa pýtali: „Čo máme robiť, aby nám naša láska vydržala?“

Učiteľ odpovedal: „Majte spolu radi rôzne veci.“

Retiazka a hrebienok

Bolo to dávno. V jednej dedinke žili manželka. Ich láska po svadbe stále rástla. Boli veľmi chudobní a obaja vedeli, že ten druhý nosí vo svojom srdci nesplnenú túžbu. On mal vo vrecku zlaté hodinky, čo zdedil po otcovi, a sníval, že si k nim kúpi zlatú retiazku.

Ona mala krásne dlhé hebké zlatisté vlasy a snívala o perleťovom hrebienku, ktorý by si vložila do vlasov ako kráľovskú ozdobu.

Roky utekali, ale vo svojom vnútri si obaja ticho pestovali svoje nesplnené sny.

Už dávno sa však o nich spolu nerozprávali.

A tak sa priblížilo desiata výročie ich svadby.

Usmiata manželka pristúpila k manželovi bez svojich krásnych dlhých vlasov, ostrihaná takmer dohola.

„Miláčik, čo si to urobila?“ pýtal sa zarazený.

Žena otvorila ruku a na dlani jej žiarila zlatá retiazka.

„Predala som vlasy, aby som ti mala za čo kúpiť zlatú retiazku.“

„Ach, ty môj poklad, čo si to len urobila?“ povedal muž. Otvoril dlaň, v ktorej žiaril vzácny perleťový hrebienok. „A ja som predal hodinky, aby som ti mohol kúpiť tento hrebienok.“

Objali sa. Nepotrebovali už nič. Jeden pre druhého boli tým najväčším bohatstvom.

„Na srdce si ma prítlač jak prsteň,
sťa pečať na svoje rameno.
Lebo láska je mocná ako smrť...
Ani veľké vody lásku neuhasia,
ani rieky ju neodplavia.
Aj keby človek za lásku chcel dať
všetky bohatstvá svojho domu,
len by sa opovrhlo ním“ (Pies 8, 6 – 7).

V živote jestvuje len jedno šťastie: milovať a byť milovaný.

Báseň o láske

Chcete si prečítať jednu z najkrajších básní o láske? Napísala ju mladá Američanka.

VECI, KTORÉ SI NESPRAVIL

Pamätáš sa,
keď si mi raz požičal svoje nové auto
a celkom som ti ho rozbila?
Myslela som si, že ma zabiješ,
ale ty si to nespravil.
A pamätáš si, ako som ťa vytiahla na pláž
a ty si povedal, že bude pršať, a pršalo?
Myslela som si, že povieš: „Veď som ti to hovoril!“
Ale ty si to nespravil.

Pamätáš, ako som koketovala so všetkými,
aby som vzbudila tvoju žiarlivosť,
a ty si jej celkom podľahol?
Myslela som si, že ma opustíš,
ale ty si to nespravil.
A pamätáš sa na to,
ako som vyklopila jahodovú tortu
na koberček v tvojom aute?
Myslela som si, že mi ublížiš,
ale ty si to nespravil.
A pamätáš sa, ako som ti zabudla povedať,
aby si na slávnosť prišiel vo večernom obleku,
a ty si prišiel v džínsach?
Myslela som si, že mi jednu vylepíš,
ale ty si to nespravil.
Áno, je toľko vecí, čo si nespravil.
Mal si so mnou nekonečnú trpezlivosť,
miloval si ma a chránil.
Bolo toho veľa,
čo som chcela,
aby si mi odpustil,
keď sa vrátiš z Vietnamu.
Ale ty si sa nevrátil.

Zlaté pravidlo:

*Žijeme len raz. Preto urobme všetko dobré, čo môžeme urobiť, hneď a láskavosť, ktorú môžeme
niekomu prejsť, prejavme hneď. Neodkladajme to na neskôr a ani to nepodceňujme, lebo
dvakrát tu žiť nebudeme.*

Zrážka

Mladá žena sa vracala z práce domov autom. Šoférovala veľmi sústredene, keď sedela v novom novučičkom aute – mali ho len jeden deň. Kúpili si ho najmä za úspory manžela, ktorý sa musel všeličoho zriecť, aby si mohli zadovážiť tento model.

Na veľmi rušnej križovatke na chvíľu zaváhala a blatníkom narazila do nárazníka druhého auta. Mladá žena sa rozplakala. Ako vysvetlí manželovi, čo sa jej stalo?

Šofér druhého auta bol slušný, uznanlivý a vysvetlil jej, že si majú vymeniť čísla vodičských preukazov a údaje z technických preukazov.

Žena hľadala doklady v gaštanovom puzdre a pritom jej z neho vypadol kúsok papiera. Boli na ňom pekným mužským rukopisom napísané tieto slová:

„V prípade, že by sa ti niečo prihodilo, nezabudni, drahá, že mám rád teba, nie auto!“

Mali by sme na to pamätať všetci. Ľudia sú viac ako veci. Čo všetko len robíme pre veci, autá, domy, organizácie, materiálny zisk! Keby sme toľko času a pozornosti venovali ľuďom, svet by bol iný.

Mali by sme si nájsť čas na počúvanie, čas pozrieť si do očí, spolu plakať, povzbudzovať sa, smiať sa, prechádzať sa...

Jedine to si prinesieme so sebou pred Boha. Seba a svoju schopnosť milovať. Nie veci, ani obleky, ani toto telo.

Otec šiel so svojím dieťaťom ulicami mesta, kde bolo plno obchodov. Niesol tašku plnú balíčkov a zafučal obrátený k dieťaťu: „Kúpil som ti červenú teplákovú súpravu, kúpil som ti robota, ktorý sa dá všelijako meniť, kúpil som ti album s obrázkami slávnych futbalistov... Čo som ti mal ešte vziať?“

„Vezmi ma za ruku,“ povedalo dieťa.

Úsmev na suitaní

DOJÍMAVÉ SVEDECTVO RAOULA FOLLEREAU

Bol v útulku pre malomocných na jednom ostrove v Tichom oceáne. Strach a hrôza. Chodiace mŕtvol, zúfalstvo, zúrivosť, rany a hrôzostrašne znetvorení ľudia.

A predsa, uprostred tejto spúšte si jeden chorý starec zachoval prekvapujúco žiarivé a usmievavé oči. Telesne trpel rovnako, ako jeho nešťastní spoločníci, ale on sa húževnato držal života. Nijaké zúfalstvo, ale láskavý prístup k iným. Tento zázrak života v pekle malomocenstva vzbudil Follereauovu zvedavosť. Nevedel si to vysvetliť. Čo dáva tomuto starcovi postihnutému takouto chorobou silu žiť? Nenápadne ho sledoval. Zistil, že starček sa vždy na svitaní privlečie k ohrade útulku presne na to isté miesto. Posadí sa a čaká. Nie na východ slnka, ani na nádherné svitanie na brehu Tichého oceána. Čaká, kým sa na druhej strane ohrady neobjaví žena v jeho veku, s tvárou plnou jemných vrások a očami vyžarujúcimi nehu.

Žena neprehovorila. Vyslala len tiché diskkrétne posolstvo: úsmev. Muž sa pri tom úsmeve rozžiaril a odpovedal naň tiež úsmevom.

Nemý rozhovor trval niekoľko chvíľ. Potom sa starec zdvihol a odtackal sa k barakom. Opakovalo sa to každé ráno. Akýsi druh každodenného zdieľania, prijímania, spoločenstva. Malomocný prežíval každý nový deň vyživený a posilnený týmto úsmevom a s úsmevom tej ženskej tváre vydržal až do nového stretnutia.

Keď sa ho Follereau na to opýtal, malomocný mu povedal:

„Je to moja žena.“ Po chvíľke ticha dodal: „Skôr ako som sa dostal sem, tajne sa o mňa starala a liečila ma všetkým, čo sa jej podarilo zohnať. Jeden čarodejník jej dal akúsi mastičku. Každý deň mi ňou natrela celú tvár okrem malého miesta, na ktoré ma pobožkala...

To všetko bolo zbytočné. Potom ma chytili a priviezli sem. Ale ona ma našla. Každý deň viem iba vďaka nej, že ešte žijem. A žijem rád jedine pre ňu.“

Dnes ráno sa na teba určite niekto usmial, aj keď si to nezbadal. A určite dnes niekto čaká na tvoj úsmev.

Ak vojdeš do chrámu a otvoriš dušu tichu, zistíš, že Boh je ten prvý, kto ňu prijíma s úsmevom.

Tri slová

Istá mladá žena upadla do ťažkej depresie. Postupne prestala vychádzať z domu, zobúdzanie sa stalo pre ňu skľučujúcim utrpením a jedenie trápením. Začalo jej prekážať denné svetlo, nechávala zatvorené okná a stiahnuté rolety. V hlave jej vírili tie najtemnejšie myšlienky a často uvažovala o smrti ako o oslobodení. Jej manžel, ktorý ju ľúbil a zahŕňal láskou a pozornosťou, sa kvôli nej čoraz viac trápil.

Presvedčil ju, aby sa dala vyšetriť najuznávanejšími neurológmi a psychiatrami na svete. Slávni profesori predpisovali lieky a vyšetrenia, dovolenky a okružné plavby.

Skúsili všetko. Bezvýsledne. Žena sa čoraz hlbšie ponárala do svojho sveta temnoty a melanchólie.

A predsa ju manžel vyliečil! Svojou prostou a bezbrannou láskou a tromi krátkymi slovami.

Raz ráno k nej podišiel, pozrel sa na ňu so slzami v očiach a povedal: „Máš ešte mňa.“

Učiteľ sa opýtal najmenších: „Čo potrebuje človek, aby bol šťastný?“

Odpovede boli rôzne: pekný byt, dobré jedlo, peniaze, život bez bolesti...

Učiteľ im pomohol: prácu, uznanie druhých, Božie požehnanie...

Všetko bolo pekne pod sebou zapísané na tabuli.

„Zabudli sme ešte na niečo?“ opýtal sa učiteľ.

Jedno dievčatko sa prihlásilo a povedalo: „Áno, zabudli sme na človeka.“